

ก่อนปิดเล่ม

เวลาอันแสนงาม

กอบกาญจน์ ภิณฑโยมารค¹

เคยรู้สึกไหมว่า ชีวิตเดินทางมาไกลจนเหนื่อยล้า หนทางข้างหน้าทอดยาวอีกสักเพียงใด และต้องผจญกับอะไรเหลือที่จะคาดเดา ส่วนตลอดทางที่ผ่านมาแม้จะมีร่มไม้ให้พักพิง แต่ก็มิขวากหนามให้ต้องฟันฝ่าไม่รู้จบ ดูเหมือนว่า “หนทางที่โรยด้วยกลีบกุหลาบ” ยากจะพานพบในชีวิตจริง

เคยรู้สึกไหมว่า ภาระอันหนักอึ้งที่แบกไว้บนบ่าขณะเดินไปบนเส้นทางของชีวิต ได้ขโมยเอาวันเวลาอันแสนงามไปมากมาย จนนึกเสียดายที่ไม่ได้ทำบางสิ่งบางอย่างที่ต้องทำ ควรทำ และอยากทำ

บางครั้งเราทอดทิ้งใครบางคนไว้เบื้องหลัง เพื่อก้าวไปข้างหน้าให้เร็วขึ้น บางครั้งเราจูงมือใครบางคนไปด้วยกัน แต่เขากลับผลักเราให้ล้มลงแล้วก้าวข้ามไปอย่างไม่ใยดี บางครั้งเราก้มหน้าก้มตาเดินไปสู่จุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้โดยไม่สนใจทักทายเพื่อนร่วมทาง ทิวทัศน์รอบข้างแม้ว่ารื่นรมย์สักเพียงใด แต่ปราศจากความหมายในสายตาของเรา

บ่อยครั้งที่เรटकกลงไปในวังวนแห่งกระแสวัตถุนิยมอันเชี่ยวกราก จนละเลยความงดงามภายในจิตใจที่ไม่ผูกติดกับอำนาจเงินตรา บางสิ่งบางอย่าง

ที่เราเคยมองข้ามอาจเปิดตา เปิดใจของเราให้กว้างขึ้นเพื่อจุดดึงชีวิตให้รอดจากหล่มมยา “บางสิ่ง” ซึ่งอาจดูเล็กน้อยเหลือเกินและไม่มี ความหมายสำหรับใครหลายคน

...ใบไม้อ่อนแรกผลิที่ระบัดเต็มต้น ใบไม้แห่งที่ปลิดปลิวจากขั้วร่วงหล่นลงบนลานดิน เลี้ยวจันทร์ที่แขวนอยู่บนฟ้ามีดมิด หมู่ดาวที่กระพริบแสงวิบวับมีรู้น้อย กลิ่นหอมเย็นของดอกไม้ที่โชยมาตามสายลม มดตัวจิ๋วที่ชักชวนขนไข่สีขาว นวลหนีน้ำ รอยยิ้มบริสุทธิ์สะอาดของเด็กน้อย แววดาอันอบอุ่นอ่อนโยนเต็มไปด้วยความอาทรของพ่อแม่...

“บางสิ่ง” ที่จุดประกายและเป็นพลังให้เราหันมาลงมือทำสิ่งที่ต้องทำ ควรทำ และอยากทำ

คงไม่สายเกินไปหากจะเริ่มต้นใหม่กับการเดินทางที่เหลืออยู่ด้วยการเติมความงดงามลงในวันเวลาของชีวิตให้มี ความหมายและเปี่ยมค่า เพื่อที่ว่า จะได้มี “เวลาอันแสนงาม” ติดตามเป็นเพื่อนร่วมเดินไปสู่ปลายทางอันแท้จริงอย่างไม่เคยขาด

¹ อาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์